

«Όχι, οὐδὲ φρενοβλαβῆς εἶσαι—οὐδ' οἱ ὀφθαλμοί σου σέ ἀπαιτῶσιν. Δὲν εἶμαι ἡ κόμισσα δὲ Κάλμει. Εἶμαι ἀπλῶς ἡ Μαρία Σάνδερ, ἡ χήρα εὐγενοῦς. Εἶμαι κατὰσκοπος, οὐδὲν περὶ πλέον, λόρδου Βρέντων—καὶ μετὰ τοιούτου ὄντος ἀδυνατῶ νὰ πιστεύσω ὅτι ἐπιθυμεῖτε νὰ συζευχθῆτε».

«Γώρα ἐπαναλαμβάνω τὴν αἴτησίν μου».

«Όχι! δὲν δύναμαι, δὲν θέλω νὰ σοὶ ὑπανδρευθῶ— ὅχι διότι ἡ καρδιά μου ἐδόθη προηγουμένως. Τοῦτο ἦτο ψεῦδος, ὅπερ ἐγὼ ἠελπίσθαι κευσαν ἐν μέρει πρὸς ἀποθάρρυνσίν σου, καὶ ἐν μέρει πρὸς ἰδίαν μου ἡσυχίαν. Ἀκουσόν με! δὲν ἔχω καρδίαν—εἶμαι ὅλως ξένη παντὸς πύθους, οἷου δὴποτε ἔρωτος. Τὸ ὄραϊον τοῦτο ἐξωτερικόν, ὅπερ θαυμάζεις, εἶνε ἐπίσης ἐστερημένον ψυχῆς ὡς τι ἄγαλμα ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ γλύπτου. Ὁ ὅλος μου βίος ὑπῆρξε παρατεταταμένον τι ψεῦδος!—δὲν ἤλθον εἰς Ἀγγλίαν ὅπως κατασκοπεύσω τὴν κατέβρησίν της, ἀλλ' ὅπως ἀνακαλύψω καὶ ἐκλύσω εἰς Παρισίους τὸν Γάλλον, ὅστις ἐξύβρισε τὸν αὐτοκράτορα ἢ ἄλλως παρέβη τὸν νόμον τῆς πατρίδος του».

«Ὁλίγον μοι μέλει. Γίνου σύζυγός μου. Δὲν φροντίζω περὶ τοῦ τί ἦσο· ἀλλὰ περὶ τοῦ τί θὰ γίνῃς».

«Περὶ τοῦ τί ἦμην; μυλόρθε, ἑκατοντάδες ἀνδρῶν ἐγονοῦσάν τησαν ἐνώπιόν μου καὶ ἠδονάμην νὰ καταστῶ ἡ σύζυγος πολλῶν ὁμοβαθμιῶν σου· ἀλλ' οὐδεὶς μέχρι τοῦδε μοὶ ἐνέπνευσε αἰσθημα πλησιάζον πρὸς ἔρωτα».

«Δύναμαι νὰ φιλήσω τὴν χεῖρα ταύτην»;

«Ναί»!

«ὦ, γίνου ἐμῆ»!

«Εἶνε ἀδύνατον».

«Τότε παρακαλῶ νὰ μοὶ ἀπονεύμῃς μίαν χεῖρα. Ἄφου εἶνε ἀδύνατον ν' ἀποκτήσω τὸ πρωτότυπον, μοὶ δίδαις τοὐλάχιστον τὴν εἰκόνα σου»;

«Ἴδού! Προέλαβον τὴν αἴτησίν σου. Ἴδού ὁμοίωμα, τὸ ὅπερ ἐγραψεν εἰς τῶν πρώτων ζωγράφων ἐν Παρισίοις. Σοὶ ἀνήκει».

Ὁ λόρδος Βρέντων ἠσπάσθη τὴν εἰκόνα καὶ κατέστη τοσοῦτον ἡσυχος καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον τοσοῦτον ηὐχαριστημένος, εἰς